

DRIE GENERATIES

In deze rubriek beantwoorden drie mensen dezelfde vraag, bekeken door de bril van hun eigen generatie. Deze keer: hoe beleven drie generaties het geloof?

‘Bij ons is geloven vanzelfsprekend’

Erna Theetaert (83) uit Lichtervelde herinnert het zich alsof het gisteren was. „De zusters op school vroegen elke week of we ’s zondags wel naar de kerk gingen. Ook op vrijdag moesten we naar de mis en tijdens de vasten naar de vespers. De pastoor kwam geregeld langs op school. Hij spande samen met de zusters. Wie zijn plicht niet deed, kreeg slechte punten voor godsdienst.” Kritisch nadenken en een persoonlijk geloof ontwikkelen waren er in Erna’s jeugd dan ook niet echt bij. „We deden gewoon wat iedereen deed en stonden er niet bij stil. Als we durfden tegen te spreken, kregen we het immers aan de stok met de zusters.”

„Ik merk hoe de nadruk op vaste gewoontes nog altijd speelt bij mensen van die generatie”, vervolgt zoon Danny Vandembroucke (47). Als diaken in Wingene is hij onder meer actief in de rusthuispastoraal. „Zij moesten doen wat de Kerk van hen ver-

wachtte. Tegenwoordig is het omgekeerd: jonge mensen verwachten dat de Kerk hen op maat bedient. Ze willen dat een doopsel of huwelijksviering persoonlijk wordt ingevuld. Voor elk wat wils. In de juiste proportie vind ik dat een goede ontwikkeling.”

Vandembroucke beleefde die overgang bewust. „Mijn generatie kwam inderdaad lossen van al die regeltjes. Wellicht gingen we ons meer afvragen waar het in het geloof eigenlijk om te doen

„Vroeger golden de regeltjes. Mijn generatie ging op zoek naar de kern”

is. Bij mij was dat alleszins toch zo. Uiteindelijk gaat het om je relatie met God en hoe je die bewuster kan beleven. Je kan daarom beter één keer dagelijks op een bewuste manier bidden dan drie keer op automatische piloot, alleen maar omdat het moet.”

„Mijn geloof is dan weer net heel daadgericht”, pikt zijn dochter Michelle Vandembroucke (21) in. „Ik wil vooral Jezus’ voorbeeld volgen door klaar te staan voor mijn medemensen. Ik studeer binnenkort af als leerkracht basisonderwijs en trok onlangs naar Gambia om er als vrijwilliger les te geven. In het verleden deed ik ook al Joka-kampen in woonzorgcentra. Die inzet voor jongeren en bejaarden is verbonden met mijn geloof. Daarnaast ben ik ook in de parochie betrokken als medeverantwoordelijke van de misdienaarwerking.”

„En hoe zit het dan met je vrienden op school?”, vraagt oma Erna Theetaert nieuwsgierig. „Zijn die daar nog mee bezig?” „Het grootste deel beschouwt zich niet meer als gelovig”, antwoordt haar kleindochter. „Zelf was ik altijd gelovig en stak dat nooit onder stoelen of banken. Meer nog, vroeger op school mocht ik van de leerkracht mijn klasgenoten wel eens uitleggen

wat een diaken eigenlijk is. Mijn vrienden durven papa immers wel eens als ‘deken’ te betitelen. Ze zijn nog amper vertrouwd met de Kerk en zeker niet met haar structuur. In elk geval had ik nooit het gevoel dat ze me raar vonden omdat ik gelovig ben en naar de kerk ga. Ze respecteren me.”

„We zijn blij dat onze drie kinderen hun geloof durven te beleven”, zegt Danny Vandembroucke trots. Zelf bleef hij altijd betrokken bij de Kerk, ook toen dat niet meer vanzelfsprekend was. „Na het middelbaar trok ik zelfs even naar het seminarie”, zegt hij. „Mijn vrienden hadden daar respect voor. Negatieve reacties kreeg ook ik zelden of nooit. Trouwens, heel wat van mijn generatiegenoten beschouwen zich wel nog als gelovig, ook al gaan ze niet vaak naar de kerk. Het lijkt soms wel alsof ze zich wat schuldig voelen en zich tegenover mij willen verantwoorden, omdat ze weten dat ik diaken

ben. Dan zeggen ze: „We hebben thuis een Mariabeeldje staan en we branden wel eens een kaars.”

Van haar kant merkt Erna Theetaert vandaag verschillende houdingen op bij haar generatiegenoten. „Sommige mensen hier, in het rusthuis, zeggen dat ze niks meer met het geloof te maken willen hebben en dat ze niet meer naar de kerk gaan”, zegt ze. „Anderen vinden het dan weer jammer dat hier geen viering meer is op zondag. Ze gingen hun leven lang naar de mis op zondagochtend en houden daaraan.”

„Een kaars branden vinden mijn vrienden overigens wel nog belangrijk”, zegt Michelle Vandembroucke. „Zeker tijdens de examens. Sommigen raken zelfs overstuur als thuis het kaarsje niet brandt, alsof ze dan onmogelijk kunnen slagen.”

Zo zie je maar, sommige tradities blijven altijd bestaan.

Christof BOUWERAERTS

Michelle en Danny Vandembroucke en Erna Theetaert. © Christof Bouweraerts

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: KERK & leven, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Paasnummer

KERK & leven, 23 MAART 2016

De paaseditie van KERK & leven was een aangenaam, leeswaardig nummer. De overtuiging waarmee over de verrijzenis werd geschreven, is bijzonder geloofsbevestigend en verkondigend. Fijn zo.

Gerard HERMANS, Langdorp

Herbeginners

KERK & leven, 23 MAART 2016

Ik was blij en verrast bij het lezen van het artikel over herbeginners, mensen die hun geloof hebben herontdekt. Ik ben namelijk zelf zo’n herbeginner.

Toen ik als veertigjarige in een crisis zat, had ik een ontmoeting met de levende Heer, Jezus Christus. Omdat ik meer Bijbelkennis wilde opdoen, kwam ik terecht bij de evangelische christenen, die gedegen Bijbelstudies aanbieden.

Toen ik vijftig werd, werd ik geconfronteerd met een ernstige

ziekte. Ik kon enkel nog televisiekijken. Op de Nederlandse Evangelische Omroep ontdekte ik daardoor de uitzending *Worstelen met God*, met de Vlaamse jezuïet Nikolaas Sintobin. Later las ik een artikel van die jezuïet en hoorde ik hem op de radio vertellen over zijn retraite die je online kan volgen.

Met de paasdagen trokken we als koppel naar de liturgie van de jezuïeten in Drongen. Ik voel me nu gesterkt en gestimuleerd om naar een katholieke parochie te gaan en daar de eucharistie te volgen. Mijn man zit intussen in het parochiekoor. We lezen ook al heel wat katholieke boeken, want we zijn erg hongerig naar de opstanding en de vreugde van Jezus Christus.

Monique WILLEMS, Beveren

Aanslagen (1)

KERK & leven, 30 MAART 2016

In het *Standpunt* lees ik: „Laten we onszelf niet wijsmaken dat

meer politie, meer controles, strengere maatregelen onze veiligheid kunnen garanderen. We blijven kwetsbare mensen. Laten we ook vrije mensen blijven.” Ik dacht er eerst anders over, maar het is waar: als we ons opsluiten, verliezen we.

Denise APPELS, via kerknet.be

Aanslagen (2)

KERK & leven, 30 MAART 2016

Over de grond van de zaak – laat angst en haat ons niet regeren – ben ik het natuurlijk eens met het *Standpunt*. Maar toch deze bedenking: waar de werkelijkheid zo dramatisch in het leven binnenbreekt, daar laat een moraliserend discours de mensheid voor dood achter.

Dank aan degenen die kleine gebaren van zorg stelden. Zij toonden de weg, weg uit de angst. Vanwege een kind van de hoop.

Tanguy CORBILLON, via kerknet.be

Mijn Stannah Siena, aangepast aan mijn behoeften

Documentatie en gratis prijsopofferte op 0800 95 950

info@stannah.be

www.stannah.be

Naam + Voornaam .....
Adres .....
Postcode ..... Tel : .....
Stad ..... E-mail .....

Stannah sprl
Poverstraat 208, 1731 Relegem

Stannah